

Най-големият празник на мюсюлманската религия е *Курбан байрам*. Циганите/ ромите го наричат още Големия байрам. Празнува се 70 дни след Рамазан байрам и се свързва с ежегодното жертвоприношение. В деня преди празника, на който местните хорохоя казват Намаза байрам, домакините правят мекици /”боколя”/. Сложени в чиния или купичка се раздават на комшиите за помен на мъртвите. В този ден момичетата и жените къносват ръцете си.

На този ден не във всяка циганска/ ромска къща се коли животно. „Курбан” дава този, който чувства, че е съгрешил и чрез “обреченото” иска да измоли прошка. „Курбанът” може да се нарече за здравето на член от семейството. Ако това е дете – на челото му се слага червена точка от кръвта.

Част от месото се раздава сурово на близки и на комшии. От останалото се пече или готви и от него също се раздава. И на този ден се правят мекичета и се раздават на комшиите в махалата.

В селата празникът е семеен. В Стара Загора гости се приемат на обяд. Стопанката първа посреща пристигащите, като преди да влязат в къщи им полива вода, за да си измият ръцете и краката и им подава бяла кърпа да се избършат. Този ритуал се повтаря и на излизане. Гостите са разделени - в най-хубавата и светла стая е сложена трапезата за мъжете, те се обслужват с предимство. Жените и децата са отделно. Стопанката сервира поотделно, като винаги се започва от мъжете.

Празненството продължава един ден. Вечерта традицията повелява мъж да не се събира с жена си “Грехота от бога е”. Трите дни след празника не се работи нито земеделска, нито късна работа.

В циганската/ ромската традиция и памет има календарни празници които са чисто женски. В тях, извън мъжкия контрол, жената има свободата да се весели. В други, в които участват и останалите членове на семейството, тя е водеща в обредите.

Игнажден/ Динаждън или Папашков ден (2 януари) – „ден на даването”, на това, което Господ ще даде през следващата година.

Домакинята във всяко циганско/ ромско семейство вари царевица “колкото са повече зърната, толкова повече берекет ще има”. Тя става рано сутринта, внася в къщи слама или дребни съчки, с които се пали огнището/ печката. При влизането казва: “Идват кокошките” и кудкудяка, а децата отговарят “кът, кът”. Съчките или сламата се хвърлят в огъня. При лахо майката буди първи от сън най-късметлията в къщата и след като се измие, той пали огъня. Всички вярват, че по този начин здравето и късме-